

Krajský súd v Bratislave
Záhradnícka 10
813 66 Bratislava
Slovenská republika

V Bratislave, dňa 28.03.2025

v právnej veci:

Žalobcu:	RNDr. Emil Páleš, CSc.
Trvalý pobyt:	Koreničova 11, 811 03 Bratislava, Slovenská republika
občianstvo:	Slovenská republika

(ďalej len „**Žalobca**“)

zastúpeného:	Prosman a Pavlovič advokátska kancelária s.r.o.
so sídlom:	Hlavná 31, 917 01 Trnava, Slovenská republika
IČO:	36 865 281

p r o t i

Žalovanému:	N Press, s.r.o.
so sídlom:	Jarošova 1, 831 01 Bratislava, Slovenská republika
IČO:	46 887 491
Zapísanému v:	Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č.: 85392/B

(ďalej len „**Žalovaný**“)

Sp. zn.: 5Co/4/2024

Vyjadrenie Žalobcu k vyjadreniu Žalovaného k odvolaniu vo veci sp. zn.: 44C/55/2019

Vážený súd,

v súvislosti s vyjadrením Žalovaného k odvolaniu Žalobcu vo veci sp. zn.: 44C/55/2019, si dovoľujeme uviesť nasledovnú reakciu:

V priebehu konania okresného súdu Žalobca jednoznačne vyvrátil všetky osočenia z pavydy – všetky bezo zvyšku, a zdokumentoval to v súdnom spise. Právny zástupca Žalovaného sa 15.06.2023 vyjadril k odvolaniu tak, ako keby nebol na žiadnom pojednávaní a nevidel ani súdny spis. Žalovaná strana ignoruje celý priebeh procesu aj dôkazový materiál, ako keby sa neodohrali a neexistovali; ako keby neboli pred súdom usvedčení a sa aj priznali, že raz vedome podvádzali, raz sa mýlili, inokedy vedome citovali dezinformáciu, dávno odvolané výroky, manipulovali s citáciami, podvrhovali vymyslené tvrdenia, argumentovali neexistujúcimi odborníkmi, či sa vyhýbali odpovediam pri výsluchu, keď sa dostali do evidentného rozporu so skutočnosťou – a tak ďalej vo všetkých sporných bodoch.

Žalovaná strana preto vsádza na svoju poslednú možnosť – zavádza odvolací súd falošnými správami o celom priebehu i samotnom predmete sporu, dúfajúc, že súd si nepreštuduje spis a nevypočuje audiozáznam zo súdnej siene. Súhrny zostavené Žalovaným celkom zamlčujú predložené dôkazy i skutočné udalosti procesu, hrubo ich skresľujú a často rovno falšujú. Pri spätnom pohľade na celý prvostupňový súd je žiaľ definitívne zreteľný aj sklon samotného súdu vyhotoviť nepravdivý zápis o ozajstnom priebehu procesu. Sudkyňa opakovane prerušovala výsluchy vo chvíli, keď žalovanej strane zostávalo už len priznať sa. No aj keď sa experti Žalovaného priznali, že išlo z ich strany o podvod, omyl či nedorozumenie – smerovala k tomu, aby trvali na svojej pôvodnej výpovedi a tú brala za platnú – hoci sa práve presvedčila o jej nepravdivosti (podrobnosti sú nižšie).

Teda ak má druhostupňový súd zistiť pravdu, musí si vypočuť priamo zvukový záznam skutočných udalostí a konfrontovať slová Žalovaného so skutočnými udalosťami a dôkazmi obsiahnutými v spise, aby sa presvedčil, kto hovorí pravdu a kto klame. Zistí potom, že žalovaná strana sa topí v klamárskom zmätku: protirečia si jeden druhému i sami sebe, pretože sa ani nepamätajú na vlastné minulé výpovede, ich právnik vôbec nechápe vecnú náplň sporu, novinár nerozumie, čo povedali vedci, vedci sa vyklúňujú ako neexistujúci, odvolávajú svoje výpovede či vyhlasujú, že boli dezinterpretovaní novinárom, posudky sú plné podvrhov, falošných "citácií" apod.

Musíme preto znova poukázať na úplnú nepravdivosť najnovšieho vyjadrenia Žalovaného. Pre krátkosť len voľne parafrázujeme tvrdenia Žalovaného na uvedených stranách a odsekoch jeho vyjadrenia. Čísla v zátvorkách sú odkazy na listy súdneho spisu a minúty audiozáznamu.

str. 2., ods. 6: "novinár má zvýšenú ochranu, lebo poskytuje informácie vo verejnom záujme a stráži demokraciu".

Predmetom tohto sporu nie sú informácie, ale samé dezinformácie. Novinár nemá právo klamať, vymýšľať si, ani citovať cudzie omyly a klamstvá, keď už vie, že sú nepravdivé. Nemôže sa odvolávať na neexistujúcich expertov, produkovať falošné posudky, klamať v mene SAV či kritizovať výroky, ktoré dotýčajú osobe sám podvrhol apod. Je to hrubé porušovanie etického kódexu novinára a poškodzovanie dobrého mena ohovorených osôb. V tom smere novinára žiaden paragraf nechráni. Verejnosť má právo na pravdivé informácie + poctivé názory, a nie podvody.

str. 3, ods. 1: "Žalobca vystupuje verejne a preto musí strpieť väčšiu mieru kritiky svojho počínania"

Oprávnená kritika by sa mohla týkať len skutočného, a nie vymysleného počínania Žalobcu! Žalobca sa nedopustil žiadnych pseudovedeckých výrokov – všetkých 19 obvinení zo sporného článku bolo nepravdivých. Najstručnejší systematický výklad všetkých sporných bodov je v Odvolaní, aj s odkazmi na minúty audiozáznamu a strany spisu, kde sú podrobne vysvetlené a dokázané.

str. 3, ods. 2-3: "Sofiológia a angelológia nie sú vedné odbory a vo vedeckej obci sú vnímané ako pseudoveda".

Samozrejme, že to nie sú vedné odbory a preto ani nemôžu byť nikým vnímané ako pseudoveda! Sofiológia je typ filozofie, čo integruje vedu s umením a náboženstvom. Definícia sofiológie (Komenského, Štúrovcov, Solovievovej či Pálešovej) je všeobecne známa. Žalovaný jej definíciu odpísal priamo z úvodnej stránky Žalobcovho webu (sophia.sk), čiže sa presvedčil, že ani Žalobca sofiológiu nepokladá za vedu.

Podobne angelológia je stredoveká náuka o anjeloch, dnes už len súčasť teológie na teologických fakultách. Nikto ju nepovažuje za vedu. Taká "vedecká obec" by sa riadne strápnila, keby kritizovala

angelológiu za nedostatok vedeckosti, lebo teológia stavia na tradícii, viere a osobných zážitkoch, nie na vedeckých dôkazoch.

Kto tvrdí, že by tieto dve disciplíny mali byť vedami? Prečo to Žalovaný tak tvrdohlavo podsúva Žalobcovi? Je to omyl či podvod, na podklade ktorého bol zostavený celý novinárov útok so všetkými 19-timi spornými bodmi Žaloby. Žalovaná strana je totálne dezorientovaná ohľadom základných pojmov – no poučuje takými nezmyslami verejnosť a odmieta sa ospravedlniť.

Na sofiológiu sa špecializoval aj profesor Komorovský, zakladajúca osobnosť slovenskej religionistiky či dekan bohosloveckej fakulty v Prešove, profesor Šafin a ďalší vrátane Žalobcu, ktorý do roku 1994 učil na univerzite a viedol výskum na akadémii vied. Sofiológom bol Komenský, po ktorom je pomenovaná naša najväčšia univerzita. Len Žalovaný si predstavuje, že sofiológia je dajaký podivínsky novotvar, čo si vymyslel Žalobca sám a treba ho za to pranierovať v novinách. Pritom ide o pojem s dlhou históriou, ako bolo v konaní preukázané.

str. 3, ods. 4: "cieľom komentára bolo upozorniť čitateľa na riziká prístupov Žalobcu"

Cieľom novinára bolo diskreditovať svojho názorovo-politického oponenta pomocou dezinformácií. Preto uverejnil 19 skutkových nepravd napriek tomu, že redakcia mala už pred vytlačením článku k dispozícii kompletné dôkazy, že ide o dezinformácie (17a-19a). Dezinformácia nie je pre čitateľa nijak užitočná, len rozoštváva a polarizuje spoločnosť.

str. 3, ods. 5.: "Novinár vychádzal z textov Žalobcu a z reakcií odborníkov, pričom s vedcami obsah svojho komentára vopred konzultoval".

Nie, lebo počas konania pred súdom vysvitol pravý opak – novinár to všetko práve nerobil. Sfalšoval tak názory odbornej obce ako aj názory Žalobcu, ktorého kritizoval. Žalobcu vôbec nekontaktoval, aby si overil, aké sú jeho skutočné názory. Namiesto toho si ich vymýšľal, jeho výroky krátil, vytrhával z kontextu a prekrucoval do celkom opačných, smiešnych významov. Jeho konzultanti na biológiu neexistovali – všetky biologické tvrdenia stvoril novinár sám a boli chybné. Jeho konzultanti na archeológiu a egyptológiu (Kovár, Verešová) pred súdom prehlásili, že mu viaceré tvrdenia nikdy nepovedali alebo ich mylne pochopil a nepravdivo skreslil. Religionista Štampach napísal súdu osobitný list, že nie je proti Žalobcovej práci, ale ju naopak podporuje. Neurológ Hromádka nakoniec vysvetlil, že sa vôbec nevyjadroval k osobe Žalobcu a jeho práci, ktorú nepozná, ale spísal len všeobecný zoznam chýb, akých sa zvyknú dopúšťať laici. Žalovaný však jeho text predložil súdu ako posudok na Žalobcovu prácu.

V nijakom odbore novinár nevychádzal zo skutočného postoja vedeckej obce k Žalobcovej práci, ako je publikovaný v odborných časopisoch, záveroch konferencií či vyjadrených oceneniami a doložený spoluprácou Žalobcu so špičkovými odborníkmi. Novinár práve ignoroval všetky akademické texty a okrem niekoľkých priateľov (finančne podporovaných Denníkom N) čerpal len z jediného zdroja - od klubu skeptikov Sisyfos. Tento klub sa venuje písaniu zosmiešňujúcich pamfletov, čo nie je žiadna odborná literatúra. Tieto pamflety vychádzajú z klebiet o zosmiešňovanej osobe a nie z dôsledného rozboru jej práce. Nevyžaduje sa tam žiadna pravdivosť či zodpovednosť za napísané, ako je to na akademickej pôde.

Novinár navyše vedel, že v čase zverejnenia článku bol celý spor medzi Žalobcom a klubom Sisyfos dávno uzavretý a vyjasnený v prospech Žalobcu (o tom ešte nižšie). Celý spor sa odohral verejne, je publikovaný na webe a novinár tieto texty videl, lebo z nich selektívne čerpal.

Súhrnom: odborné zdroje novinára Horáka vôbec neboli odborné alebo vôbec neexistovali či dementovali, čo v ich mene napísal, ako dezinterpretáciu alebo neaktuálny stav.

str. 3, ods. 6: "komentár bol postavený na faktickom základe a kritika vecná... komentátor smie vyslovovať subjektívne hodnotiace úsudky, pri ktorých je vylúčený dôkaz pravdy"

Žalobca nežiada ospravedlnenie za žiadne hodnotiace úsudky novinára, ale za 19 skutkových nepravd. Vo všetkých bodoch ide o dokázané skutkové nepravdy. Polovicu z nich si vymyslel sám novinár a druhú polovicu tvoria výroky iných osôb, čo sa mýlili, klamali či medzitým zmenili názor. O nepravdivosti týchto výrokov vedela redakcia vopred, lebo mala k dispozícii dôkazový materiál, ktorý je teraz obsiahnutý v spise. Nepravdivosť všetkých bodov je najstručnejšie zhrnutá v odvolaní, kde sú uvedené aj strany spisu s podrobnými dôkazmi.

Komentátor mal povinnosť pravdivo referovať o názoroch Žalobcu aj o názoroch svetovej odbornej obce – a k nim by smel pripojiť svoj subjektívny komentár. Namiesto toho oboje sfalšoval. Podsúnil Žalobcovi, že vedecky dokazuje nadprirodzeno, stredovekú náuku o anjeloch prehlasuje za vedu a

pripísal mu množstvo názorov, ktoré sú v rozpore s tým, čo Žalobca sám publikuje. Rovnako sfalšoval aj názor vedeckej obce. Čitateľov jednoducho oklamal, že archeológovia nepredatovali Stonenege, neurológovia nepoznajú ultradiánne rytmy mozgu, egyptológovia uznávajú dávno prekonanú Petrieho chronológiu, že historiometria je neexistujúci vedný odbor atď. atď. To nie sú subjektívne hodnotenia, ale obyčajný podvod – dezinformovanie čitateľov o všeobecnom stave vedeckého poznania, ako aj konkrétne o skutočnom obsahu odborného diskurzu medzi Žalobcom a vedeckou obcou, ako je písomne zachytený v odbornej literatúre týkajúcej sa jeho práce.

Novinár svoj článok vystaval zo samých účelových klamstiev a selektívne pozbieraných omylov. Pritom ignoroval oveľa rozsiahlejšiu a spoľahlivejšiu evidenciu, že skutkový stav je opačný. Žalobca nie je osamelý blázon, ako ho prezentovali v spornom článku. Spolupracuje a má uznanie špičkových pracovísk a osobností svetovej vedy, od čínskej akadémie vied po americké univerzity či ocenenie Karlovej univerzity (311a, 371). Anticipoval viaceré vedecké objavy, britskí archeológovia prijali jeho datovanie Stonehenge, je objaviteľom "cirkasemimileniálnych rytmov Páleša a Mikuleckého", ktoré sú po ňom aj pomenované (51a). Novinár však prehlásil, že tie rytmy neexistujú. Žalované vydavateľstvo jednoducho podvára verejnosť, a to takým opovážlivým spôsobom, že sa to slušnému človeku nechce veriť.

str. 3., ods. 7: "sporné výroky sú predmetom legitímnej odbornej polemiky"

Úlohou novinára je prenechať odborný obsah vedcom a pravdivo o ňom referovať, nie publikovať ako vedecký názor vlastné domnienky. Novinár dezinformoval o vedeckých poznatkoch, ktoré nie sú predmetom sporov, ale sú konsenzuálne prijaté svetovou odbornou obcou. Aj v tých prípadoch, keď na nejaký jav existuje viacero vysvetľujúcich teórií (ako vznik teplokrvnosti či vtáčieho letu), mal o nich informovať pravdivo. Namiesto toho oklamal čitateľa, že tieto teórie neexistujú a sú len čudáckym výmyslom Žalobcu.

str. 3, ods. 7: "spor sa netýka súkromnej sféry života Žalobcu"

Spor je o obsahu Žalobcovej filozofickej a vedeckej práce. Žalovaný predložil falošné dôkazy, podľa ktorých Žalobca odborne podvára – a keby tomu verejnosť uverila, zruinuje to osobne jeho rodinu aj celé kultúrne hnutie okolo neziskovej organizácie Sophia, kde sa stovky ľudí po 30 rokov usilujú o mravnú obrodu spoločnosti. Denník N sa tu namiesto čestnej polemiky usiluje vyradiť svojho názorovo-politického protivníka z hry nečestnými prostriedkami.

str. 4, ods. 3: "Žalobca vraj neuniesol dôkazné bremeno... vedci Kovár, Verešová a Hromádka jeho názory odmietajú ako mylné"

Na audiozázname zo súdnej siene sa odvolací súd môže presvedčiť, že sa odohral opak. Kovár a Verešová sa vyjadrovali k siedmim z devätnástich sporných bodov. V štyroch bodoch, teda vo väčšine výslovne potvrdili, že pravdu má Žalobca. Z toho pri dvoch bodoch prehlásili, že ich novinárovi vôbec nepovedali (body 2 a 4). V ďalších dvoch bodoch priznali svoj vlastný omyl a ospravedlnili sa (body 3 a 5). S dvoma bodmi bol Kovár pri výsluchu usvedčený ako podvára (body 6 a 12). A pri poslednom (bod 14) súd prerušil výsluch, aby zachránil Verešovú z rozpakov, lebo sa zamotala do očividných táranín (že v egyptológii je zakázané hovoriť o egyptských bohoch a v žiadnej egyptologickej literatúre sa o nich nehovorí).

Hromádka bol kompetentný k dvom bodom týkajúcim sa neurológie (body 9 a 10). Sprvu sa snažil podporiť Žalovaného, s ktorými spolupracuje. K bodu 9 vymenoval celý rad odborných chýb – no Žalobca sa žiadnej z nich vo svojej práci nedopustil. K bodu 10 napísal, že Žalobcov výrok v TA3 nebol podopretý žiadnou odbornou štúdiou – tie štúdie však existujú a pri výsluchu 27.04.2022 ležali pred ním na stole. Pretože sa všetko hneď vyklúlo ako nepravda, Hromádka prestal kryť Žalovaného a priznal, že žiaden text od Žalobcu nečítal (13.-14. minúta). Potvrdil, že neodmieta názory Žalobcu, pretože ich nepozná. Nakoniec vysvetlil, že ním predložený text sa vôbec netýkal osoby Žalobcu a jeho práce (360a). Bol to len všeobecný zoznam typických chýb, akých sa zvyčajne dopúšťajú laici. Preto tam nebolo uvedené ani Žalobcovo meno, ani citovaná žiadna z jeho odborných prác. Žalovaný však text podsunul súdu ako "posudok na Žalobcu".

Ku všetkým bodom pozri odvolanie s odkazmi na príslušné strany spisu aj minúty audiozáznamu.

str. 4, ods. 5: "takisto docent Štampach je proti Žalobcovi"

Naopak, Štampach napísal súdu list, že si Žalobcovu prácu váži a podporuje ju (58a-59b). Žalovaný cituje dávno neaktuálny Štampachov výrok starý 21 rokov aj proti jeho vlastnej vôli a neskôr

prejavenému názoru. Pred 21 rokmi Štampach nepoznal dobre Žalobcovu prácu a odvtedy na ňu diametrálne zmenil názor.

str. 4, ods. 4-6: "klub skeptikov Sisyfos Žalobcovi udelil anticenu "bludný balvan"... udeľovacia reč vystihuje podstatu činnosti Žalobcu"

Udeľovacia reč presne špecifikuje, za čo bola anticena udelená: za pseudovedecký dôkaz existencie nadprirodzených bytostí. Vedecký dôkaz nadprirodzena nie je možný – a Žalobca preto taký dôkaz nikdy ani nepredkladal. Išlo o nedorozumenie, zbrklý a povrchný úsudok klubu, že Žalobca je len populárny ezoterik. Spor sa dávno vydiskutoval verejne na univerzitách a korešpondencia všetkých zúčastnených je zverejnená na webe (<https://sophia.sk/sk/polemiky>). Novinár o tom vedel, keď písal svoj článok, lebo z týchto textov selektívne čerpal.

Hlavní iniciátori, imunológ Hořejší a astronóm Grygar stiahli svoje pôvodné obvinenie. Anatóm Heřt bol usvedčený z podvádzania a odvtedy sa už odmlčal. Štatistik Dohnal sa nerozvážne vyjadril, že Žalobcove štatistické metódy sú "asi" na úrovni povrchných marketingových štatistík. Neuvedomil si, že autorom a garantom Žalobcových matematických algoritmov bol najvýznamnejší československý štatistik a vedúci Matematického ústavu SAV, profesor Kubáček (310b, 312ab). Novinár si zo stoviek strán materiálu povyberal rôzne výroky, ale zamlčal, ako celý spor dopadol.

Žalovaný priložil do spisu aj názor ďalšieho skeptika, filozofa Blechu. Zamlčal však, že Blecha sa mýlil a prehral verejnú polemiku so Žalobcom na svojej vlastnej univerzite v Olomouci (277-289). Blecha sám o tom píše v časopise Palackého univerzity Žurnál Online z 23.11.2013: *"Odcházím s klidným přesvědčením, že po dvou minutách povídání bude muset posluchačstvo dr. Páleše vypískat. Nuže, dopadlo to přesně naopak: byl jsem to já, kdo odcházím jako spráskaný pes... Dost mě to zdrtilo"*. Žalované noviny teda nerešpektujú skutočné výsledky odborného diskurzu tak, ako sa naozaj odohral na konferenciách či v odborných časopisoch. Vedia o nich, ale klamú verejnosť.

str. 4, ods.1-2: "absolútne niet čo vytknúť hodnoteniu a záverom súdu 1. inštancie... dôkazy posúdil racionálne, správne... náležite a zrozumiteľne zhrnul skutkový stav"

Súdu prvej inštancie treba vyčítať, že Rozsudok založil na krivých svedectvách, o ktorých sa presvedčil, že sú nepravdivé. Tento súd ignoruje dôkazový materiál ako aj skutočný priebeh udalostí na pojednávaniach a cieľavedome o nich skresľuje záznamy.

Súd nebral do úvahy nič zo strany Žalobcu (ani jeho ústne vyjadrenia, ani ním predložený dôkazový materiál, ani posudky v jeho prospech), čo začalo byť zjavné už počas pojednávania a definitívne sa potvrdilo v Rozsudku. Za smerodajné bral len vyjadrenia expertov na strane Žalovaného (a aj to len dovtedy, kým svedčili v prospech Žalovaného). Žalobcovi preto zostala jediná možnosť: konfrontovať týchto expertov so skutočnosťou, aby sa sami opravili, pretože vypovedali krivo či mylne. Súd tomu však systematicky zabráňoval. Žalobca nesmel poukázať na žiadnu skutočnosť (napríklad že svedok sfalšoval jeho citát; že prehlasuje za neexistujúcu publikáciu, ktorá leží na stole; že dezinformuje súd o stave vedy, aj notoricky známych veciach a pod.). Nesmel nič hodnotiť, komentovať a mal klásť iba otázky. Formuloval preto otázky takto: prečo tvrdíte to a to, keď je to evidentne v rozpore so skutočnosťou? Ukázal dôkaz a žiadal o odpoveď. Svedkovia sa niekedy opravili a inokedy sa vyhýbali odpovedi. Súd bránil Žalobcovi ukázať pravdu a dovolil svedkom neodpovedať; v kritických okamihoch, keď im nezostalo než priznať sa, vzal Žalobcovi slovo a nariadil prejsť na inú otázku či ukončil celý výsluch. Sudkyňa niekedy skočila do reči aj svedkovi, ktorý ustupoval, a zafixovala jeho nepravdivú výpoveď. Dokonca aj keď sa stihol opraviť, vzala za platnú jeho pôvodnú, nepravdivú výpoveď.

Takýmto spôsobom súd pri výsluchu 20.07.2022 zabránil definitívnemu vyjasneniu sporného bodu 2 (34., 35. minúta), bodu 6 (44. minúta), bodu 15 (55., 56. minúta). A rovnakým spôsobom pri výsluchu 27.04.2022 zabránil vyjasneniu sporného bodu 9 (10., 26., 27. minúta), bodu 10 (32., 37.-39. minúta), bodu 5 (56. minúta), bodu 12 (60. minúta) a bodu 14 (67.-69. minúta).

Napríklad egyptologička Verešová, ktorú si za svojho experta vybral sám Žalovaný, na pojednávani 27.04.2022 vo všetkých troch egyptologických bodoch (sporné body 3, 4, 5) potvrdila, že pravdu má Žalobca a novinár ho osočoval krivo. V novinách odznela nepravda, že "Amon nebol boh atmosféry". Novinár to napísal sám od seba a konzultantke neukázal finálnu verziu článku (43., 44. a 53. minúta). Taktiež chronológia Flindersa Petrieho je dávno prekonaná, takže pravdu mal Žalobca a novinár dezinformoval čitateľa, že o nej egyptológovia stále uvažujú. Sudkyňa ani nevedela o tom, že novinár zneužil jej meno na takéto tvrdenie (50.-52. minúta).

Tretia nepravda v novinách znela, že faraóni si nie v každom období dávali mená odvodené od mien božstiev (tzv. teoforické mená). Na tomto Verešová trvala ešte vo svojom písomnom posudku a Žalobca preto zašiel za riaditeľom Ústavu orientalistika SAV, Dušanom Magdolenom, čo je Verešovej nadriadený. Ten ju požiadal, aby sa skorigovala a opravila svoju výpoveď pred súdom. Pri výsluchu potom Verešová potvrdila, že "došlo k chybnjej formulácii zo strany pána Horáka", t.j. novinára Horáka, a trikrát sa ospravedlnila, že aj jej posudok je chybný: vo všetkých tam uvedených menách totiž zamlčala celé znenie mena, ktoré vždy obsahovalo aj meno božstva. Žalobca sa pýtal, či vie uviesť meno akéhokoľvek iného faraóna, ktoré nie je teoforické. Odpovedala, že by sa také našlo napríklad v 1. dynastii alebo inokedy. No ani to nebola to pravda. Žalobca začal čítať úplný zoznam egyptských kráľov a aj mená panovníkov 1. dynastie boli všetky teoforické (53.-56. minúta).

Verešová teda v prvom rade potvrdila, že Žalobca mal pravdu aj v spornom bode 5, lebo neexistuje žiadne obdobie, kedy by si faraóni systematicky nedávali teoforické mená. Pokúsila sa len trvať na tom, že by sa dajakí takí faraóni jednotlivito našli – no nedokázala menovať ani jedného. Všetky jej pokusy uviesť dajaké konkrétne obdobie či meno Žalobca hneď vyvracal ako klamné. Vtom sudkyňa ukončila tému slovami *"svedkyňa skorigovala v tejto časti svoje vyjadrenie, takže môžeme ísť ďalej"*. (56. minúta). Teda akceptovala, že pravdu mal Žalobca a je zbytočné ďalej trápiť svedkyňu usvedčovaním z ďalších klamstiev? Alebo chcela zabrániť definitívnemu vyjasneniu, po ktorom by už nemohla do súdneho záznamu uviesť lož?

Do Rozsudku (str. 21, r. 18) potom sudkyňa zaznamenala lož, ktorej vyjasneniu sama aktívne zabránila. Za záver výsluchu vzala, že Verešová len ne zvolila vhodné príklady – ale mohla by ich vraj uviesť, keby chcela! Podľa toho by bol jej posudok v bode 5 obsahovo pravdivý a mal by len kozmetickú chybu. Ak si súd myslí, že dokáže uviesť nejaké obdobie bez teoforických mien, či aspoň jedno také meno – hoci sama egyptologička Žalovanej strany to nedokáže – tak nech ho láskavo uvedie! A ak nemôže (lebo neexistuje), tak nech prestane spolu so Žalovaným mariť proces dokazovania.

Z celého výsluchu svedkyne Verešovej "súd zistil" a zaznamenal iba to, čo si rozprávala Žalovaná strana sama pre seba – no nezistil a nezaznamenal, že Žalobca všetko hneď vyvrátil a Žalovaný na to nedokázal reagovať. Takisto z výsluchu historika Kovára 20.7.2022 je v Rozsudku zaznamenaná len úvodná Kovárova lož, že Žalobca sa dopúšťa selektivity (čiže podvádzal) pri práci s dátami. Zamlčaný je celý ďalší priebeh výsluchu. Kovárova výpoveď pozostávala z reťaze dvanástich krivých svedectiev (263a-265a). Žalobca zakaždým ukázal, že Kovár klame – otvoril svoje publikácie na príslušnom mieste, a stál tam vždy presný opak toho, z čoho ho obviňoval svedok Kovár. To sa opakovalo toľkokrát, až sa svedok priznal, že podvádzal, keď v posudku uisťoval súd, že je so Žalobcovými knihami "dôkladne oboznámený" (158a). Nikdy ich nevidel – a teda všetky obvinenia z nevedeckého postupu si jednoducho vymýšľal alebo reprodukoval klebety, čo nie je žiadna expertíza.

Súd zo záznamu v Rozsudku vynechal aj tie najzávažnejšie udalosti, ak boli v prospech Žalobcu. Žalobcov písomný komentár s rozobratím všetkých dvanástich lží zhrnul iba vetou: "Žalobca sa nestotožňuje s výpoveďou svedka Kovára" (str. 23). Ani zmienka o tom, že Kovár sa priznal ku krivému svedectvu (263b). Ani o tom, že Kovár dosvedčil podvádzanie novinára Horáka v spornom bode 2: novinár zverejnil nepravdivé datovanie Stonehenge napriek tomu, že mu Kovár ako konzultant na históriu povedal pravdivé datovanie (18. minúta).

Zhrnutie procesu v Rozsudku je celé takto deravé a skreslené v prospech jednej strany. Rozhodujúce udalosti a dôkazy, že Žalobca bol krivo osočený vo všetkých bodoch, sa tam akosi stratili. Sú zachytené iba v písomných komentároch Žalobcu. Nebudeme rozoberať skrivenú a zamotanú správu o priebehu procesu obsiahnutú v Rozsudku, lebo by si to vyžiadalo ďalších 200 strán. Rozhodujúce je, ako to všetko súd nakoniec vyhodnotil a zdôvodnil. V čom vidí vecný základ oprávňujúci novinára osočovať Žalobcu ako pseudovedca?

Pri ústnom vyhlásení Rozsudku 25.01.2023 ho sudkyňa odôvodnila prázdnu vetou. Podľa nej vecným základom bolo, že novinár sa nahneval, napísal útočný článok, a z toho spätne plynie, že Žalobca sa "asi niečoho" dopustil, ale ona nevie čoho (148. minúta). Emocionálny stav Žalovaného mal byť vecným základom či indíciou, že dajaký vecný základ existuje, no nevedno aký. Sudkyňa vynechala to jediné a najdôležitejšie, čo malo pri vyhlásení Rozsudku odznieť – zdôvodnenie. Priznala tým, že v tom čase ešte žiadne zdôvodnenie nemala, inak by ho mohla vysloviť. Rozsudok padol skôr než preskúmala spis a očividne sa spoliehala na to, že do písomného Rozsudku nejaké zdôvodnenie nájde.

Ani v spise ho však nenašla. Nenachádza sa tam totiž ani jediný obhájitelný príklad Žalobcovej pseudovedy. V celom Rozsudku je nakoniec iba jediná veta, ktorá dovoľuje identifikovať, čo vlastne mala sudkyňa na mysli a čo vzala za vecný základ svojho rozhodnutia. Experti Žalovaného vraj ilustrovali *"nevhodné spájanie vedecky overených faktov s nepodloženými teóriami, určitými skratkami"* (odsek 69). O skratke hovoril iba Hromádka a o spájaní vedeckých faktov s nepodloženými teóriami iba Verešová, a to v dvoch konkrétnych momentoch procesu. V tých okamihoch išlo o toto:

Hromádka sa vyjadril k Žalobcovej hypotéze o súvislosti dejinných rytmov s lateralizáciou mozgu. Označil ju za nevedeckú preto, lebo sa domnieval, že Žalobca nerobil žiadnu empirickú rigoróznú štúdiu na overenie takej tézy, ale ju vyslovil len na základe akejsi magicko-analogickej "myšlienkovvej skratky", teda že nie je podložená žiadnou prácou. Na stole však ležala Žalobcova vlastná 32-stranová odborná štúdia, a tiež knihy od kolegov z londýnskej a oxfordskej univerzity na danú tému, na základe ktorých sa o tom zmienil v TA3. Hromádka nemohol ďalej popierať existenciu publikácií, ktoré fyzicky ležali pred ním. Zmenil preto výpoveď. Vo svojom poslednom písomnom vyjadrení napísal, že jeho text, čo Žalovaná strana predložila ako "posudok na Žalobcu", sa vôbec nevzťahoval na osobu Žalobcu (360a, r. 21-24). Vyslovil v ňom len všeobecnú poučku, že tézy nepodložené žiadnou vedeckou štúdiou sa nedajú považovať za vedecké. To sa však nevzťahuje na Žalobcu, lebo ten sa oprel o náročné štúdie a nie o "myšlienkovú skratku". Žalobcove práce nehodnotí, pretože ich vôbec nepozná.

Už počas výsluchu 27.04.2022 Hromádka očividne nehovoril o žiadnej Žalobcovej práci, ale všeobecne, že "videl mnohé štúdie", kde boli rôzne chyby, ale žiadnu od Žalobcu. Žalobca nikdy nezdôvodňoval existenciu 250-ročného rytmu v dejinách len nejakou skratkovitou analógiou s rytmiami mozgu, ale v TA3 referoval o skutočnom výskume, o existujúcich štúdiách. Hromádka si to počas výsluchu uvedomil, že existujú, lebo ležali na stole (33. minúta). Sudkyňa však zabráňovala vyjasneniu, odpovedala namiesto svedka a niekoľkokrát umlčala Žalobcu opakujúc evidentnú nepravdu, že vraj v TA3 nereferoval o skutočnom výskume 250-ročných rytmov, ale urobil len ničím nepoloženú mentálnu skratku! Žalobca sa zbytočne dožadoval odpovede, prečo ho obviňujú zo "skratky", keď ani v TA3 ani v žiadnej svojej práci nikdy nič také nepovedal a nenapísal. Sudkyňa ho ignorovala a ukončila výsluch (30.-40. minúta).

Sudkyňa teda oprela Rozsudok o výrok experta, ktorého nenechala odpovedať pri výsluchu a ktorý ho medzitým písomne sám dementoval. V spleti toľkých lží a odborných výrokov možno stratila orientáciu a nerozumela, čo sa deje. No práve preto a pre jej potrebu Žalobca prehľadne citoval a zhŕňal celý priebeh dokazovania vo svojich komentároch jednoduchým jazykom, akému rozumie každý. Zo Žalobcových komentárov súd vedel presne, čo sa stalo.

Druhý výrok, ktorým bol zdôvodnený Rozsudok, pochádzal od svedkyne Verešovej. Verešová obvinila Žalobcu z kombinovania/miešania vedeckých faktov s nepodloženými teóriami pri výsluchu 27.04.2022 (46., 47., 65.-68. minúta). Žalobca ju preto vyzval, aby konkretizovala, akú nepodloženú teóriu má na mysli. Nedokázala na to odpovedať. V zmätku vyslovila čiru absurditu: na vedeckých konferenciách a vo vedeckej literatúre sa vraj nikde nehovorí a je neprípustné hovoriť o bohoch či anjeloch. Pritom egyptologická literatúra je plná pojednaní o staroegyptských bohoch, lebo to bol centrálny koncept dávnych civilizácií. Skúmaním náboženských predstáv, vrátane božstiev a anjelov, sa zaoberá samostatný vedný odbor - religionistika.

Chvíľami sa zdalo, že svedkyňa mohla mať na mysli angelológiu, ale to nedávalo žiaden zmysel: angelológia je stredoveká náuka o anjeloch stará vyše 700 rokov, čiže to nie je žiadna teória Žalobcu a nikto ju ani nepokladá za vedeckú teóriu, čo by mala byť podložená vedeckými dôkazmi.

Žalobca preto opakovane vyzýval svedkyňu, aby prezradila, o akej teórii hovorí. No žiadnu neuviedla a ani nemohla, lebo nikdy nečítala žiadnu Žalobcovu prácu a nepoznala jej obsah. Vo svojom poslednom písomnom vyjadrení priznala, že čítala len jeden novinársky článok na internete a preto aj za celý priebeh procesu citovala vždy len tento článok a nič iné (359a). Počas výsluchu však ešte nedošlo k tomuto priznaniu, lebo sudkyňa prevzala slovo a začala odpovedať namiesto svedkyne. Žalovaný trikrát opakoval, že chce vedieť, o akej jeho teórii je reč, inak sa nedá posúdiť, či je to vôbec jeho teória a či je nepodložená. Súd ho trikrát umlčal s tým, že svedkyňa to už uviedla, hoci neuviedla.

Čo mala Verešová na mysli, sa môžeme len dohadovať, a naznačuje to asi jej posledné písomné vyjadrenie. Obviňuje tam Žalobcu, že *"mieša serióznou vedu... s fantastickými teóriami o anjeloch, ktorí, žiaľ, doteraz doložení nie sú!!!"* (359a). Svedkyňa sa tu dožaduje, aby Žalobca podal vedecký dôkaz existencie anjelov – domnieva sa, že by taký dôkaz mal či chcel podávať. Ale prečo by mal? Očividne, Verešová opakuje len 20 rokov starú novinársku kačicu, že Žalobca vedecky dokázal existenciu anjelov (411b), ktorá bola stokrát verejne dementovaná. Pritom vie, že Žalobca to netvrdí (v jeho textoch to nenašla a Žalobca jej to aj napísal v korešpondencii ešte pred výsluchom).

Žalovaný ani sudkyňa nikdy neuviedli, kde sa Žalobca odvoláva na nepodloženú teóriu či používa "skratky". Žalobca sa znova a znova dožadoval, aby mu vysvetlili, odkiaľ berú tieto vymyslené obvinenia. Žalovaný odmieta odpovedať a sudkyňa ho chráni, aby odpovedať nemusel. Súd nadržáva Žalovanej strane natoľko, že berie jeho krivé obvinenia rovno za fakty bez dôkazov, že by sa Žalobca niečoho takého dopustil. No úlohou súdu bolo práve zistiť, či krivé obvinenia z novín boli pravdivé – a nielen to, že ich niekto povedal. Keby zámerné citovanie lží tvorilo novinárom alibi – každý by mohol byť obvinený z hocičoho – a zákon na ochranu osobnosti by stratil akýkoľvek zmysel. Aj novinárske kačice by navždy platili – ako v tomto prípade.

Rozsudok je teda založený na dvoch výrokoch, ktoré sudkyňa síce prevzala od expertov na strane Žalovaného, no títo ich medzitým sami opustili ako neobhájiteľné. Sudkyňa ich napriek tomu ďalej presadzuje sama. Nech teda povie, akú nepodloženú teóriu mala na mysli pri písaní Rozsudku – ak to vraj svedkyňa uviedla! Keď to ani sudkyňa nevie povedať, tak tomu sama neverí, nekoná čestne a kriví spravodlivosť – to je to, čo treba vyčítať prvostupňovému súdu.

Rozsudok stojí na jedinej zmätenej a nepochopiteľnej výpovedi jednej svedkyne (Verešovej), ktorá sa vyjadrovala na tému mimo oblasť svojej expertízy (je egyptologička, nie filozof-metodológ vedy), pričom sudkyňa jej ani nedovolila odpovedať, ale odpovedala za ňu. Táto neskúsená "expertka" vo vedeckom svete ešte ani neexistuje, lebo vo vedeckých citačných indexoch nie je ani jej meno, čiže žiadnu jej odbornú prácu ešte nikto nikde necitoval. Chcela posudzovať Žalobcu, ktorý je erudovanejší v jej vlastnom odbore než ona sama a vo všetkom ju musel opraviť. Vo všetkých (egyptologických) sporných bodoch potvrdila, že pravdu mal Žalobca a novinár mylne skreslil, čo mu povedala. Napriek tomu podporuje noviny (Denník N) v tom, že Žalobca je pseudovedec, a chcela by na to nájsť presvedčivejšie argumenty, ktoré zatiaľ nenašla (65. minúta). Poberá finančnú podporu od Denníka N, takže je očividne v konflikte záujmov (413a). Jej vlastný nadriadený ju požiadal, aby sa pred súdom opravila. Nakoniec priznala, že nečítala od Žalobcu vôbec žiaden text (iba texty novinárov), takže v prvom posudku podviedla súd tvrdením, že je s jeho knihami dôkladne oboznámená. Stratila dôveryhodnosť celým radom krivých svedectiev, napr. že Žalobca nikdy nepublikoval v odborných časopisoch, menila a vymýšľala si jeho citáty.

Oproti tomu mala sudkyňa pred sebou kladné dobrozdania 16 svetových expertov (454a) na najvyššej úrovni dôležitosti: sú to najcitovanejší svetoví vedci, zakladatelia alebo najznámejší predstavitelia svojich odborov, členovia kráľovských spoločností, riaditelia výskumných ústavov, vedúci katedrií, mnohonásobní čestní profesori a vyznamenávaní priekopníci. V neposlednom rade poznala aj fakt, že Žalobcov hlavný objav potvrdila a prijala celosvetová odborná obec, čo vylučuje možnosť, že by bol šarlatán alebo hlupák, ktorý prehlasuje nadprirodzené bytosti za vedecky dokázané.

Ako to teda súd rozhodol? **Rozsudku úplne chýba vecný základ a je naprosto neúmerný realite.**

Ak to súd spolu so svedkyňou Verešovou naozaj myslia tak, že Žalobca sa nesmie venovať sofiológii – tak presadzujú porušenie článku 18 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a článku 24 Ústavy Slovenskej republiky o slobode myslenia, svedomia a vierovyznania. Sofiológia je definovaná ako filozofické úsilie o syntézu vedy a náboženstva. Nevyhnutne obsahuje texty, kde sa hovorí o náboženských tradíciách a vedeckých poznatkoch súčasne. Sudkyňa so svedkyňou to nazývajú "miešaním" a odsudzujú to. Pritom odsudzujú už samotný princíp, keď sa v jednom texte hovorí o vede aj náboženstve (bez ohľadu na to, čo sa hovorí). Všetky katedry filozofie, teológie, religionistiky, egyptológie, indológie či klasické štúdie je podľa toho treba zrušiť.

Rozvinúť sofiológiu bolo jedným z hlavných cieľov Štúrovcov, ktorí stoja pri zrode slovenskej štátnosti. A tu sme pri podstate sporu: Denník N systematicky napáda a snaží sa vykoreniť tradičné slovenské hodnoty a s nimi aj suverenity Slovenska. Nemá to robiť nečestnými prostriedkami – za tie sa má ospravedlniť.

str. 5, ods.2: "komentár novinára vychádzal z pravdivých informácií... nevybočuje z rámca akceptovateľnej kritiky".

Všetky sporné body boli hrubým porušením etického kódexu novinára – išlo o vlastné vymyslené tvrdenia i úmyselne citované nepravdy či odvolané názory, o čom mala redakcia dôkazy vopred. Teda dezinformovala a to je ďaleko za hranicou akceptovateľnej kritiky. Nekritizovala ožajstnú osobu Žalovaného, ale cudzie či vlastné výmysly. V spise je na všetko plnosť jednoznačných dôkazov. Žalovaný sa k nim ani len nevyjadril – proste len ďalej opakuje to isté v rozpore so skutočnosťou.

str. 7, ods. 1: "novinárska sloboda zahŕňa možnosť uchýliť sa k zjednodušeniu"

Nejde o zjednodušenia, ale vo všetkých sporných bodoch o hrubé dezinformácie: že sofiológia by mala byť veda; že Žalobca dokazuje nadprirodzeno; že jeho publikácie neexistujú; že má pochybné štatistické metódy; že datuje prvého čínskeho cisára do prelomu letopočtov; že Štampach je proti nemu; že historiometria je pavela; že Stonehenge nebol predatovaný; že Amon nie je boh vetra; že Petrieho chronológia je platná; že neurológia nepozná Kleitmanov spánkový cyklus; že lietanie podľa evolučných biológov nesúvisí s pohlavným výberom atď. To nie sú zjednodušenia, ale vyslovené nepravdy.

str. 8., ods. 3: "odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné".

A prečo tam uvedené dôvody neplatia? Nevadí, že Rozsudku chýba vecné zdôvodnenie? Kedy sa konečne Žalovaný vyjadrí k faktu, že celý novinárov článok bol vyskladaný z jeho vlastných alebo odkiaľsi prevzatých nepravd?

str. 8., ods. 4: "Žalobca v Odvolaní účelovo deformuje obraz o priebehu konania... vedome prehliada alebo klamlivo dezinterpretuje mnohé skutočnosti"

A ktoré? Žalovaný nič neuviedol! Žalobca každú lož Žalovaného dokladá a dokazuje. Žalovaný sa ani nenamáha prezradiť, čo má na mysli.

str. 8, ods. 5: "Žalovaný ani súd 1. inštancie neporozumeli povahe "vedecko-filozofickej" činnosti Žalobcu."

Veď práve preto je ten Rozsudok vyslovene nezmyselný! Vyhlasuje filozofiu za pavedu, čo je z definície týchto pojmov nemožné. Súd a Žalovaný nech si otvoria ktorúkoľvek encyklopédiu, aby porozumeli definíciám pojmov filozofia, veda a paveda.

str. 9, ods. 2: "je zjavné, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal".

To práve vôbec nie je zjavné! Kde na ktorom mieste Rozsudku je to napísané? Súd sa neodôvodnene stotožnil s názorom jednej zo strán, ktorý je však neudržateľný vzhľadom na obsah spisu a dôkazy v priebehu Konania. Odôvodnenie je podstatná náležitosť Rozsudku a jeho účelom je predovšetkým presvedčiť strany sporu o správnosti postupu súdu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Riadne odôvodnenie Rozhodnutia smeruje predovšetkým k naplneniu zásady voľného hodnotenia dôkazov, ako aj zásady hospodárnosti konania, pretože predstavuje významné vodítko pre účastníka konania pri rozhodovaní, či podá, resp. nepodá opravný prostriedok voči Rozhodnutiu.

str. 9, ods. 5: "Žalobca... zneužíval svoje procesné práva naťahovaním súdneho sporu....nerešpektoval výzvy súdu, predkladal oneskorené dôkazy tesne pred pojednávaniami"

Aké výzvy súdu nerešpektoval? Žalovaný nič neuviedol.

Ak Žalobca zdržoval proces tým, že podal viaceré vyjadrenia expertov ešte v septembri a októbri 2022 – tak Žalovaný robil to isté, lebo v októbri podával vyjadrenia expertov aj on. Žalobca to neurobil preto, aby zdržoval súd, ale preto, že ho k tomu donútil priebeh a smerovanie Konania.

Súd totiž na žiadosť Žalovaného po každom výsluchu zachytával do záznamu, že vypočutý expert trvá na svojom pôvodnom názore/posudku pred výsluchu. To bolo absurdné, keďže počas výsluchov ich Žalobca systematicky usvedčoval z omylov či podvádzania súdu – a to tak, že ukázal skutočné odborné publikácie svoje a svetových vedcov. Tie dokazovali, že ani on sám, ani odborná obec nemajú názory, ktoré predkladal súdu Žalovaný. Viackrát počas výsluchov sa aj sami vypočúvaní opravili, priznali či nepriamo sa usvedčili tým, že neodpovedali, "nevedeli si spomenúť" apod. Keď Žalobca žiadal svedkov o vysvetlenie, prečo sú ich výpovede v očividnom rozpore so skutočnosťou – súd mu to vždy zakázal a donútil ho prejsť na inú otázku (27.04.2022: 13., 26.-27., 29., 32., 37.-39., 60., 66.-68. minúta, 20.07.2022: 34.-35., 44., 55.-56. minúta). Do záznamu sa vždy zachytilo, že svedkovia trvajú na pôvodných názoroch pred výsluchu.

Na konci pojednávania 20.07.2022 sa Žalobca opäť sťažoval, ako je to možné, že svedkovia trvajú na veciach, ktoré pred chvíľou aj sami popreli alebo súd videl, že nie sú pravdivé. Napríklad Kovárove obvinenia, že Žalobca nečerpá dáta od oxfordského egyptológa Shawa, ale si ich selektívne zostavil sám a mnohé ďalšie, sa hneď a ľahko vyvracali tým, že Žalobca otvoril príslušné publikácie, o ktorých obsahu Kovár klamal (263-265a). No do záznamu sa aj tak dostalo iba to, že svedok na všetkom trvá a celý priebeh výsluchu zo zhrnutia v Rozsudku sudkyňa vynechala.

Koncom uvedeného pojednávania sa už Žalobca dôrazne dožadoval, aby mu súd vysvetlil, čo je to za postup. Dal ten najjednoduchší príklad: svedok Hromádka označil za neseriózne, ak Žalobca v TA3 spomenul výskum dejinných rytmov v súvislosti s lateralizáciou mozgu, pretože sa domnieval, že to bola len ničím nepodložená "myšlienková skratka" a Žalobca nereferoval o skutočnom výskume. No Žalobca pred súdom ukázal odborné publikácie, svoju aj iných, o ktorých referoval. Napriek tomu sa opäť zaznamenalo, že svedok trvá na pôvodnej výpovedi – teda že aj Žalobcova publikácia neexistuje, hoci ležala pred súdom na stole. Žalobca žiadal súd – ak si myslí, že drží namiesto odborného článku v rukách prázdne papiere – aby ho vzal do ruky a presvedčil sa, že je to naozaj jeho publikácia na danú tému, a teda existuje (63.-65. minúta). Sudkyňa mu odpovedala: nebudeme nič porovnávať so žiadnymi prácami!

Vtedy sa Žalobca po prvýkrát dozvedel, že sudkyňa hodlá brať výpovede expertov *prima facie* za pravdivé, aj keď vidí, že nie sú – a odhliadnuť od skutočného obsahu Žalobcovej práce i ozajstného stavu svetovej vedy. Bola rozhodnutá založiť Rozsudok na krivých svedectvách expertov Žalovaného – a ignorovať kompletný dôkazový materiál Žalobcu, ktorý práve dokazoval, že svedčili krivo.

Sudkyňa sa dokonca aktívne starala, aby sa krivé svedectvá neopravili a trvala na nich ešte aj potom, čo ich sami svedkovia zmenili. Napríklad Verešová odsúdila Žalobcovu štúdiu o 500-ročnom rytme v dejinách Egypta ako pseudovedu, lebo ríše Egypta netrvali 500 rokov. Žalobca však nemeral dĺžku trvania ríš, ale frekvenciu kráľov (počet kráľov na štvrtstoročie). Svedkyňa obsahovo zmenila jeho citát a podsunula mu falošnú tézu, na základe ktorej ho potom označila za pseudovedca. Žalobca preto prečítal pred súdom skutočné znenie zverejneného citátu a žiadal vysvetlenie. Vtedy sudkyňa zasiahla ako vždy, keď chcel Žalobca výpovede svedkov porovnať so skutočnosťou: vzala si slovo namiesto svedkyne a oznámila Žalobcovi, že svedkyňa už povedala, čo bolo v citáte – hoci práve vysvitlo, že ten citát sfaľovala (60. minúta). Našťastie svedkyňa sama prerušila sudkyňu a priznala, že to bola len jej "domnienka"; čiže v posudku kritizovala svoj vlastný výmysel namiesto skutočnej odbornej tézy Žalobcu. No bez ohľadu na všetko, aj tak v súdnom zázname stojí, že svedkyňa trvá na pôvodnom znení posudku – teda že v danom citáte stojí niečo úplne iné, než čo tam naozaj je!

Súd v spolupráci so Žalovaným cieľavedome zaznamenával klamstvá, chvíľami až povzbudzoval svedkov ku krivým svedectvám a ani odvolanie krivého svedectva nebral do úvahy. Svedok Hromádka nakoniec v poslednom vyjadrení napísal, že horeuvedené obvinenie z neserióznosti sa nevzťahuje na Žalobcu (keďže ten v TA3 hovoril o skutočne existujúcom výskume). No prvostupňový súd ďalej trvá na tom, že Žalobcove publikácie neexistujú – hoci sú priložené v spise! (243a-258a) – a založil na tom svoj Rozsudok.

Až koncom júla 2022 sa teda Žalobca dozvedel, že súd ide brať do úvahy len osobné vyjadrenia expertov a nič iné. Navyše v tej istej chvíli mu sudkyňa oznámila, že chce ukončiť dokazovanie. Musel preto rýchlo obstaráť vyjadrenia rovnakého typu ako protiváhu k falošným expertom Žalovaného. To bol dôvod viacnásobných podaní začiatkom jesene 2022. Na strane Žalobcu teraz stojí 16 expertov a to oveľa významnejších, než na strane Žalovaného (454a). Fakt, že v rekordne krátkom čase získal dobrozdania špičkových svetových predstaviteľov vedy, by sám osebe stačil ako dôkaz, že nie je osamelý podivín stojaci mimo vedeckej obce, ako ho vykresľuje Žalovaný.

Žalobca musel mať istý rešpekt, aby si plne zaneprázdnení akademici vzali preňho čas na splnenie rozmarov slovenského súdu. Simonton, ako najznámejší predstaviteľ historiometrie, vôbec nechápal, prečo má notoricky známe veci znova opakovať v nejakom osobnom posudku. "*Ved' citujte môj text z Cambridgeskej príručky expertízy o povahe a metódach historiometrie, tam to je*", povedal. Bol šokovaný, že pred slovenským súdom sa jeho kolega musí obhajovať, že historiometria nie je pveda. Slovensko mu prišlo ako zóna barbarov, kde pred súdom je možné poprieť existenciu celých vedných odvetví (280a-281b).

Zo všetkých týchto dôvodov, Žalobca má za to:

Že manipuláciami Žalovaného s faktami uvedenými v článku, ich vedomým skreslením, neprípustným zjednodušením a dezinformáciou o statuse Žalobcu (tento je primárne filozofom a nie vedcom), ako aj na základe uvedených nepravdivých a Žalovaným skreslených informácií o Žalobcovi bolo vážne zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti a má nárok na ochranu zaručovanú ústavou. Najmä ak bolo preukázané, že Žalovaný si najskôr zvolil cieľ svojho článku defamovať Žalobcu, a potom k tomuto cieľu vyberal a skresľoval fakty tak, aby laik po prečítaní článkov dospel k negatívnemu názoru na Žalobcu.

Máme za to, že súd fundamentálne pochybil pri zisťovaní skutkového stavu a v zásade len potvrdil, že z titulu, že autor článku je novinárom, si môže na základe znôšky mnohých klamstiev, veľa poloprávd a niekoľkých faktov beztestne dovoliť poškodiť osobnosť Žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti, a to len preto, že sa novinár v zatienení mysle svojou domnelou dôležitosťou stavia do pozície vševedúceho arbitra a ochrancu sveta pred dezinformáciami, pričom na túto činnosť v oblasti filozofie nie je vybavený dostatočnými znalosťami, informáciami ani kapacitou tieto spracovať dôsledne a nestranne.

Aj samotný Žalovaný musí pochopiť, že nie je možné beztestne a právu sa priečiacim spôsobom ohovárať inú osobu textom selektívne zostaveným zo samých citovaných omylov, dávno dementovaných výrokov, chybných interpretovaných faktov a vlastných výmyslov, ktorý navyše odprezentoval v médiách s majoritným dosahom na slovenskom trhu, resp. najskôr si vybral za cieľ defamovať Žalobcu a následne k tomu hľadal nástroje a ladil znenie článku.

Počas celého súdneho procesu bolo krokmi súdu zasahované do procesných práv Žalobcu takým fundamentálnym spôsobom, že došlo k porušeniu jeho základných práv a odňatiu možnosti konania pred súdom. Celé konanie je tak zaťažené i touto vadou, pričom Rozsudok, ktorý je produktom takého súdneho procesu, je potrebné aj pri absencii iných väd konania/Rozsudku zrušiť, a zopakovať súdne konanie na prvom stupni tak, aby porušenie práva Žalobcu na prístup k súdu bolo odstránené.

Rozsudok, ktorý vzišiel zo súdneho procesu, ignoruje rozsiahly dôkazový materiál o skutočných udalostiach a v zdôvodnení preberá dezinformácie i falošnú argumentáciu Žalovaného, ktoré Žalobca jasne vyvrátil. Zakladá sa na evidentných nepravdách, ako keby stav vecí bol práve opačný, než aký v skutočnosti je – a to v úplnom rozpore s dôkazmi obsiahnutými v spise, dokonca aj v rozpore so všeobecne známym poznaním.

Žalobca si dovoľuje pripomenúť, že v odôvodnení Rozsudku sa musia uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, ďalej podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia musia tvoriť úvahy súdu, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie konkrétnych a relevantných ustanovení právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo. Súd vo svojej argumentácii, ktorou odôvodňuje svoju úvahu musí dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ale aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie Rozsudku musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Je potrebné formulovať rozhodnutie takým spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, inak nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti/zmätočnosti Rozsudku.

Žalobca je na základe uvedeného nútený konštatovať, že napadnutý Rozsudok v žiadnom prípade nenesie vyššie označené atribúty, vychádza z nezákonného postupu, ktorý predchádzal vydaniu Rozsudku, čím súd zaťažil Rozsudok vadou nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a zmätočnosti.

Vyššie uvedené len ďalej osvedčuje, že súd:

- 1) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces;**
- 2) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;**
- 3) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;**
- 4) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;**
- 5) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.**

Na základe vyššie uvedeného Žalobca trvá na svojom návrhu, aby odvolací súd:

- 1) Rozsudok zmenil tak, že vyhovuje žalobe Žalobcu v plnom rozsahu; a ak by nebolo možné takto rozhodnúť,**
- 2) Rozsudok zrušil a vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.**

Týmto Žalobca žiada súd, aby akékoľvek doručovanie v súvislosti s odvolaním vykonával výlučne do elektronickej schránky spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o.

Žalobca
na základe plnomocenstva
Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o.

JUDr. Tomáš Pavlovič
advokát a konateľ